

Morda na prvi pogled zapleteno vprašanje, katera je glasbena skupina, ki je naenkrat združevala največje glasbene superzvezde, ima pravzaprav precej lahek odgovor. Krilatica o superbednih superbendih je pred približno dvema desetletjema doživela trenuten kolaps, kajti The Traveling Wilburys so združevali skoraj **največja možna imena folk-rock in pop glasbe**, obenem pa so doživeli zavidljiv uspeh in dostavili dostojen prvenec.

Nemajhno presenečenje je zato dejstvo, da so Wilburyji **danes skoraj obskuren bend**, ki ga glede na impozanten renome sodelujočih muzkonterjev pozna relativno nizko število ljubiteljev glasbe. Ko poteka debata o osupljivih imenih v pop-rock svetu, ki so se zbrala v enem bendu, bi morali namreč bratje Wilbury biti daleč pred vsemi (morda izvzemši The Highwaymen, ki pa so za staro celino vseeno precej manj interesantni). A ne le zato, ker je v skupini pod psevdonimi sodelovalo nekaj najbolj prepoznanih imen popularne glasbe druge polovice dvajsetega stoletja – **Bob**

Dylan, Tom Petty, Jeff Lynne, George Harrison in Roy Orbison

so persone, pri katerih bi bil kakršenkoli dodaten komentar celo za nedeljskega ljubitelja skoraj žaljiv – ampak tudi zato, ker dejansko niso smrdeli.

Svojevrsten paradoks glasbene industrije

torej, superskupina z morda največjimi imeni sploh, ki ni totalna katastrofa!

Slabih dvajset let po izidu prvega albuma Wilburyjev so se ljubiteljev poskočne glasbe v neki založbi končno spomnili in se odločili, da je čas za ponovno izdajo albumov, ki jih je skupina izdala v svojem ne prav dolgo trajajočem druženju in se jih po povsem legalni poti skoraj ni dalo več dobiti. Kmalu po izidu Kolekcije sem zato v rokah lahko držal lično šatuljico, ki pa v sebi ni držala le dveh albumov (Vol.1 in Vol.3) superskupine, ampak celo dodaten video-dvd.

»Odlično«, sem si zamrmral v brk, »danes so dodatki zraven glasbenih albumov res veliko presenečenje«. Tako to gre, le da po stari navadi izide res specialna edicija za res najredkejše izbrance (ti izbranci so namreč morali do bližnje trgovine) en mesec po tem, ko si že nabavil navadno verzijo. Zaradi teh neovrgljivih dejstev sem se ob tipično naviti ceni počutil le delno zlorabljeno. Marketinške fore palijo.

V liričnem smislu prva plata smrdi, kar glede na zabavljaško-ekspresni ad hoc pristop niti ni presenetljivo. Številka ena je namreč rezultat desetdnevnega druženja, butasta površinska besedila pa se ukvarjajo skoraj izključno z ljubezensko tematiko, ki je najbrž super izhod v sili, če si v časovni stiski. Idiotske prisposodbe a la »dovoli, da zapeljem mini dostavni tovornjak in ga parkiram nekam, kamor sonce ne posije,« ne laskajo izvajalcem, ki so večji del lastnega renomeja trudoma zgradili na kvalitetnih besedilih.

Kljub šepanju v tem aspektu je **na albumu nekaj dobrih pop komadov**, ki so zabavna popestritev za poplesavanje po sobotnem kosilu tudi dve desetletji po izidu. Komad Handle with care je z Orbisonovim nenadomestljivim vokalom, ki je vrhunec zorenja doživel tik pred smrtjo, najbrž eden vrhuncev popa osemdesetih, na izvirniku neizdana Like A Ship pa večglasno zapeti zaključek, ki kar prosi po nadaljevanju. Morda je zabavno omeniti, da je prepletanje Orbisonovega vokala na eni in Dylanovega na drugi lahko za poslušalca precejšen šok, saj se

Prispeval Jernej Prodnik
Nedelja, 08 Februar 2009 13:59

še le ob tej neposredni primerjavi vidi, kako v kurcu glas ima Bob. Čeprav je treba priznati, da je tukaj bil v še posebej slabi formi, pa imamo na Koroškem za takšno vokalno izživljanje naravnost perfekten izraz: »T'k ko bi kura po plehu srala.«

Za razliko od Vol.1, ki v vsej svoji zabavnosti, razigranosti ter spontanosti lahko velja skoraj za presežek, je Vol.3, torej **druga izdana plata, navadno sranje**. Glede na kulturne dobrine, ki so jih skozi leta ustvarili sodelujoči na albumu, pa je še to najbrž kompliment. Na tem albumu je največji uspeh zabeležila pesem She's my baby, kjer je na glavni kitari zaigral Gary Moore, pa še ta je ob ostalih zarjavelih opilkih le uboga tolažba. Poleg tega bi ob uvrstitvi na prvo plato najbrž spadala nekam v sivo povprečje. Orbison se je ob izidu Vol.3 po vsej verjetnosti obračal v grobu, njegova družina pa je uspela najti vsaj en dober razlog, da ga ni več med njimi. Na srečo so kolegi na koncu misel o še enem albumu opustili, kajti če bi se slučajno spirala proti dnu nadaljevala ...

Ali je glavni razlog, da je sodelovanje postalo povsem kontraproduktivno, odhod Orbisona v večna lovišča, najbrž ne bo nikdar povsem jasno. Vsekakor pa je prav on dal čisto poseben pečat prvemu albumu, ki bi brez njegovega doprinosa povsem lahko izpadel podobno ubogo kot njegovo nadaljevanje. Royev vstop v pesem namreč že v nekaj zapetih besedah zapečati usodo komada in mu podeli smisel. Kot bi se spustil iz oblaka in v kuharsko zmešnjavo dodal ščepec začimbe, ki je bila nujno potrebna za okusnost jedi.

Še en stavek o priloženem dvdju: na njem so videospoti, ki jih je skupina nasnela v svojem obstoju, in dokumentarec o bendu; v predvajalnik ga boste vstavili enkrat.

Ocena: 7/10, prva plata spada pod splošno glasbeno razgledanost